

అవునా?

ఓ రాత్రి -

“ఈ రోజే ఆఖరు రోజు. రేపట్నుంచి ఇంక దీంతో పనుండదు” అన్నాడు రామం అలారం సెట్ చేస్తూ.

“అవునా?” అని అడిగింది సీత.

సీత అలా ‘అవునా?’ అని అనడం ప్రశ్నలా కాక ‘నువ్వు అవుననుకుంటున్నావు - కానీ - అది అవును కాదు - కాదు’ అని అన్నట్లు ఉంటుంది. అందులోని ధ్వనీ, వ్యంగ్యం రామానికి వినిపిస్తుంది కూడా. ఐనా అవేం పట్టించుకోకుండా -

సీత ‘అవునా’ అని అనడంలోని అందాన్నీ - ‘అవునా’ అని అంటూ సీత నవ్వి నవ్వునీ - నవ్వుతూ సీత వెనక్కి తోసుకున్న జడనీ చూస్తుందిపోయాడు.

“రిటైరైపోతోంటే అందరూ బాధ పడతా రనుకున్నాను. మీరేంటో చిన్న పిల్లలు వేసవి సెలవులోస్తోంటే ఎంత సంబరపడి పోతారో అంతకన్న ఎక్కువ సంతోష పడి పోతున్నారు” అంది సీత పక్క మీద ఒక పక్కకి జరుగుతూ.

“నేనొక్కడినే రిటైరైపోతోంటే అలానే అనుకునే వాడినేమో. నాతో పాటు నువ్వు రిటైరై పోతున్నావుగా. ఇంక జీవితమంతా ఇద్దరం హాయిగా గడిపెయ్యచ్చు. ఐనా చిన్న పిల్లలకి వేసవి సెలవులెన్నాళ్ళుంటాయి - రెండూ - మహా ఐతే మూడూ - నెలలు. మరి మనకో - ఇంక జీవితమంతా సెలవే” అన్నాడు సీత ఖాళీ చేసిన పక్క

- పక్క మీద వాలుతూ, రామం.

“అవునా?” అంది సీత మళ్ళీ, ఇందాక అన్నట్లే.

“నా సంగతి సరే - రిటైరైపోతున్నందుకు నీకెలా ఉంది?” అని అడిగాడు రామం.

“నేను రిటైరవడం లేదుగా - రిజైన్ చేస్తున్నానుగా-”

“ఏ రాయితేనేం కానీ - నువ్వు ఎల్లుండి నుండి ఆఫీసుకి వెళ్ళవు. నాది వాళ్ళు చేసే రిటైర్మెంట్లే నీది వాలంటరీ - అంతేగా?”

“నేను స్వయంగా స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణ చేస్తున్నాను. అంటే నాకు నచ్చే కదా?”

“నేను రిటైరైతున్నాను కదాని నువ్వు కూడా ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేస్తున్నావు కదూ?”

“అవునేమో-” అంది సీత నవ్వుతూ. నవ్వుతూ అంటే అంతకు ముందు సీత నవ్వుడం లేదని కాదు. సీత మొహమూ, కళ్ళూ ఎప్పుడూ నవ్వుతూనే ఉంటాయి. ఐతే నవ్వాల్సి వచ్చి సీత నవ్వివచ్చుడు ఆ నవ్వు నవ్వు పైన నవ్వులా ఉంటుంది. అది పన్ను మీద పన్నులా అందంగా ఉంటుంది.

“నువ్వు నా కోసం ఇలా చేస్తోంటే నాకు -” అని రామం అంటూండగానే మధ్యలో ఆపేసి - “ఆనందంగా ఉంటుంది” అంది సీత.

“అలా అంటావేంటి సీతా - నా కోసం నువ్విలా చేస్తోంటే నాకు బాధగా ఉంది”.

“మూడు నెలల క్రితం ‘మీరు రిటైరైతున్న రోజే నేనూ రిటైరైతున్నాను’ అని నేను అన్నప్పుడు ‘ఎందుకు సీతా నువ్వు మానెయ్యడం’ - అని నోటితో అంటూ కళ్ళతో ఆనందపడిపోలేదూ మీరు?”

“అలా అంటావేంటి సీతా?”

“ఇంక ఆ విషయం వదిలెయ్యండి. రేపు పొద్దున్న మనం మా ఆఫీస్ కి వెళ్ళాలి - గుర్తుందా?”

“ఆఁ అక్కడ మీ కొలీగ్స్ మనకి ఫేర్వెల్ పార్టీ ఇస్తున్నారుగా - అది అవగానే నేను మా ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోతాను. నువ్వు సాయంత్రం మా ఆఫీస్ కి వచ్చేయ్యి. అక్కడ మా వాళ్ళు ఇచ్చే ఫేర్వెల్ పార్టీ -”

“మా వాళ్ళూ ముందు సాయంత్రమనే అన్నారు. నేనే చెప్పాను. మీ ఫేర్వెల్ పార్టీకి నేను సాయంత్రం మీ ఆఫీసుకి వెళ్ళనని. నేను లేకుండా మీరు రిటైర్మెంట్ పార్టీ తీసుకోరని చెప్పాను. నిజమే కదా?” అంది సీత రామానికి దగ్గరగా జరుగుతూ.

“నిజాల్లోకెల్ల నిజం. నువ్వు రాలేకపోతోంటే నేను అసలు పార్టీయే వద్దని చెప్పేసి ఉండేవాడిని” అన్నాడు రామం సీతని దగ్గరగా తీసుకుంటూ.

“నేనూ అదే చెప్పాను” అంది సీత.

“ఇంతకీ నేను రావడం నీకు ఇష్టమేనా? లేక.....” అంటూ ఆగాడు రామం.

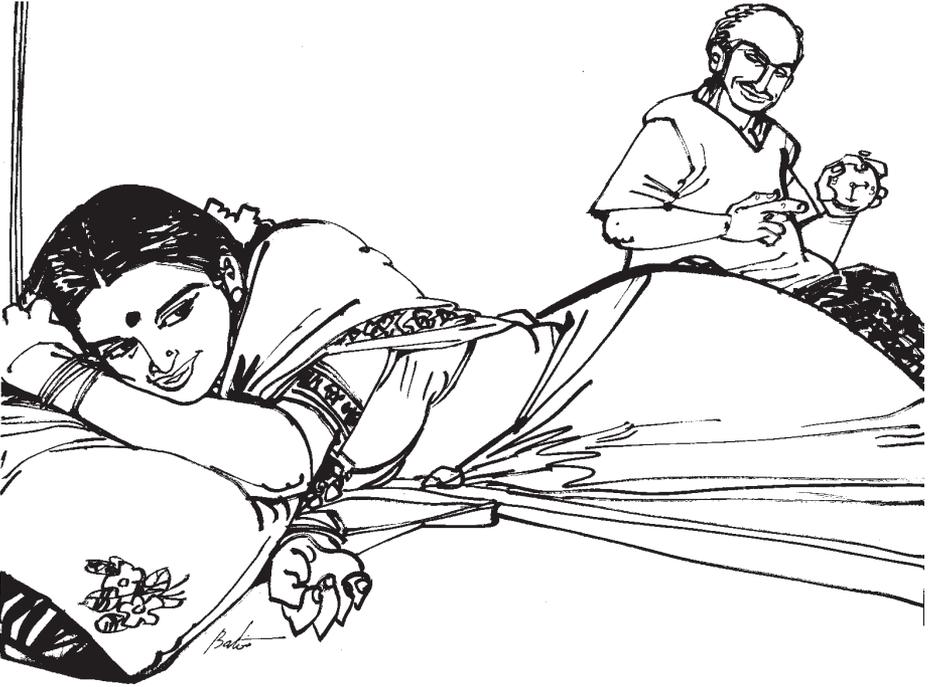
“నేనేం చెప్పను-” అంది సీత తన తలని రామం గుండెల మీద పెట్టుకుంటూ.

“నీకేం అనిపిస్తే అది చెప్పు” అని అన్నాడు రామం సీత జడతో ఆడుకుంటూ.

“నేనేం అనుకుంటానో మీకు తెలియదా?”

సీత అలా అంటున్నప్పుడు రామానికి తెలియకుండా రామం కళ్ళు తడి అయ్యాయి. అదేసమయంలో గుండెల మీద వెచ్చగా తడి తగిలింది. సీత మొహాన్ని రెండు చేతులతోనూ ఎత్తాడు. సీత రెండు కళ్ళలోనూ తడి. రామం కళ్ళలో ఉబికిన తడే. ప్రేమ తడి.

అతడే -

ఇద్దరి గుండెల్లోనూ ఆనందంగా స్రవిస్తోంది - ఇద్దరి కళ్ళలోనూ అర్పితో ద్రవిస్తోంది.

అదే - వాళ్ళని ఇన్నేళ్ళుగా - ఒకరికొకరుగా - ఒకరిగా చేస్తోంది.

మర్నాటి రాత్రి -

“మీరిచ్చిన ఫేర్వెల్ స్పీచ్ వింటోంటే నాకు ఏడుపొచ్చింది.”

“నీ స్పీచ్ వింటున్నప్పుడు నాకూ ఏడుపొచ్చింది.”

“మీరిలా నన్ను పొగడేస్తోంటే - నా వల్లే ఇన్నాళ్ళూ మీరు సుఖంగా ఉద్యోగం చెయ్యగలిగానని చెప్తోంటే-”

“నాకూ అంతే - నేనే లేకపోతే నువ్వు ఉద్యోగమే చెయ్యగలిగే దానివి కాదని నువ్వు చెప్తోంటే-”

“అది నిజం. నిజంగా నిజం.”

“నేను చెప్పిందీ నిజమే.”

“సరేండి. మనం ఇలా మాట్లాడుకుంటూ ఉంటే పరస్పర డబ్బాలా ఉంటుంది.”

“అవును - మనం ఒకరినొకరం పొగుడుకోవడం - ఒకరికొకరం థాంక్స్ చెప్పుకోవడం - సిల్లీగా ఉంటుంది.”

“నలుగురి మధ్యా నిలబడినప్పుడు తెలియకుండా చెప్పేసుకున్నాం. అది సరే - మీ వాళ్ళూ, మా వాళ్ళూ ఇద్దరూ మనకి ఒక రకం గిఫ్ట్ ఇచ్చారే-”

“వాళ్ళు ఏం కావాలని అడిగారు. నేను చెప్పనన్నాను”.

“నేనూ అదే అన్నాను. ఏం కావాలో మనం ఏం అడుగుతాం?”

“చెప్పేవాళ్ళూ ఉన్నారు. ఒక విధంగా అది మంచిది కూడా. ఉన్న వస్తువో - అక్కర్లేని వస్తువో రాదు.”

“ఇచ్చిన వాళ్ళకీ, వాళ్ళు ఇచ్చిన వస్తువు మనకి ఉపయోగపడుతుంది కదా అన్న తృప్తి ఉంటుంది.”

“ఇద్దరికీ సీతారాముల విగ్రహాలే వచ్చాయి - మీకు వెండివీ - నాకు పాల రాయివీ”.

“మీ వాళ్ళకీ - మా వాళ్ళకీ - ఇద్దరికీ - ఒక్కలాంటివే ఇవ్వాలని ఎందుకు అనిపించిందంటవు?”

“మనం సీతారాములం అని అనిపించిందేమో వాళ్ళకి - ఇద్దరికీ అనిపించడంలోనే ఉంది వింత.”

“నన్ను ఆఫీసులో అందరూ అదే అంటారు - శ్రీరామచంద్రుడి లాంటి వాడిననీ - అలా ఆఫీస్ అవగానే ఇలా నీ దగ్గరకి వచ్చేస్తానని.”

“నాకూ అదే పేరు - వాళ్ళతో కలిసి సినిమాకో, షాపింగ్ కో రానని”.

“మనమే సీతారాములం” అని రామం అంటోంటే -

“విడిపోని సీతారాములం” - అంది సీత.

“నన్ను వదిలి నువ్వు వెళ్ళిపోవన్నమాట - అమ్మయ్య” అన్నాడు రామం.

“సీత వెళ్ళిపోలేదు - రాముడే” - అంటూ ఆగింది సీత.

“ఆ రాముడు సీతని వదిలి ఉండగలిగాడు. ఈ రాముడు -” అంటూ ఆగిపోయాడు రామం.

“ఇంక పడుక్కుండాం” అంటూ లేచింది సీత.

“లైటాపెయ్యి” అన్నాడు రామం.

“అలారం ఆరింటికి పెట్టి” - అని సీత అంటోంటే -

“ఈ రోజు నుంచీ అలారం అక్కరలేదు సీతా - మంచిపోయావు చూసావా -” అన్నాడు రామం నవ్వేస్తూ.

ఐనా సీత అలారం సెట్ చెయ్యి సాగింది.

“ఏంటది సీతా - వద్దన్నా ఆ పనే చేస్తున్నావు. రేపట్నుంచీ ఒక టైంకి లేవాలని లేదు. ఓ సమయానికే తిండి తినాలని లేదు. రాత్రి తొందరగా పడుకోవాలని లేదు.”

“మనిష్టం వచ్చినట్లు మనం ఉండచ్చు కదూ?” అంది సీత.

“అవును. నువ్వు ఇన్నాళ్ళు ఆఫీస్ పనీ, ఇంటిపనీ చేసి అలిసిపోయావు. విశ్రాంతి తీసుకో. మనం ఇద్దరమేగా? ఎప్పుడేం కావల్సి వస్తే అది చేసుకోవచ్చు. అక్కర్లేక పోతే మానెయ్యచ్చు. ఎంత హాయి ఈ రిటైర్మెంట్?” అని రామం అంటోంటే -

“అవునా?” అని అంది సీత.

అదేమాట. అదే నవ్వు. అదే జడ విసురు. అదే ధ్వని. అదే వ్యంగ్యం.

“అవునూ” అన్నాడు రామం అనుమానంగా.

“పడుక్కోండి - రేపొద్దున్నే ఎయిర్ పోర్ట్ కి వెళ్ళాలి”.

“ఎందుకూ?”

“రేపు పొద్దున్న అమ్మాయి వస్తోంది.”

“ఎందుకూ?”

“మన దగ్గర ఆరేడు నెలలైనా ఉంటుంది.”

“ఎందుకూ?”

“ఎందుకేంటి ఎందుకు? అమ్మాయి వస్తోంది - కొన్ని నెలలు ఉంటుంది అంటే ఆనందించకుండా ఎందుకూ అని అడుగుతారేంటి?”

“హఠాత్తుగా వస్తోందెందుకు?”

“హఠాత్తుగా ఏం కాదు, కొంతకాలంగా అనుకుంటున్నదే.”

“నాకు తెలియదే - ఇంతకీ ఎందుకు - అమ్మాయి, అల్లుడూ సుఖంగా-”

“మీ కన్నీ అలాంటి ఆలోచనలే - అమ్మాయి కడుపులో-”

“ఆ - అమ్మాయి కడుపులో ఏమైంది?”

“అంత కంగారెందుకు - అమ్మాయి కడుపులో - మీరో, నేనో”.

ముందు కాస్సేపు రామం సీత వైపు అర్థం కానట్లు చూసాడు. ఆ తర్వాత కాస్సేపు ఆనందంగా చూసాడు. అదీ అయ్యాక బాధగా చూసాడు.

“ముందుగానే మీకెందుకు చెప్పలేదనా బాధ?” అని అడిగింది సీత.

అవునన్నట్లు తలూపాడు రామం.

“మీ సంగతి నాకూ అమ్మాయికీ బాగా తెలుసు. చెప్పినప్పట్నుంచీ మీరు కంగారు పడి మమ్మల్ని కంగారు పెట్టేస్తారు. రిటైరవడానికి ముందెందుకు - రిటైరయ్యాక ఐతే తీరిగ్గా ఉంటారని-”

“అమ్మాయి విమానంలో ప్రయాణం చెయ్యచ్చా?”

“చూసారా - మీ ధోరణి. మాకేదన్నా అయిపోతుందేమోనని నిరంతరం మధన పడుతూనే వుంటారు. అందుకే-”

“ఇంతకీ నువ్వు ఈ రోజే వాలంటరీ రిటైర్మెంట్ తీసుకోడానికి కారణం-”

“మనం ఇద్దరం ఓకే రోజు రిటైర్ అవు తామనే - ఐతే ఇది కూడా కలిసొచ్చింది.”

“ఇంతకూ మనం రిటైర్ అవుతున్నట్లా లేదా?”

“మీకు కావల్సినట్లు మనం ఇద్దరమే ఒకరినొకరం చూసుకుంటూ కాలక్షేపం చేసుకునే రిటైర్మెంట్ ఐతే - మనం రిటైర్ అవడం లేదు.”

“అంటే ఉద్యోగంలో మార్పొచ్చిందన్న మాట. ముందుగా అమ్మాయిని చూసుకునే ఉద్యోగం - ఆ తర్వాత-”

“ఊఁ - ఆ తర్వాత?”

“మనవణ్ణో - మనవరాలినో - చూసుకునే ఉద్యోగం.”

“మీకెవరు కావాలే?”

“తెలీదు - ఎవరైనా ఆనందమే - ఏదైనా మనది రిటైర్మెంట్లా లేదు - ప్రొమోషన్లలా

ఉంది.”

“అవునా?” అంటూ నవ్వింది సీత.

సీతతో పాటే సీత కళ్ళూ, వాటితో పాటే సీత జడా.

***

ఇంకొన్నాళ్ళ తర్వాత ఇంకో రాత్రి -

“పిల్ల రేపెళ్ళి పోతుందా?” అన్నాడు రామం బెంగగా.

“తీసికెళ్ళడానికేగా అల్లడొచ్చింది?” అంది ఇంకేమనాలో తెలియదన్నట్లు సీత.

“అంటే - మనవరాలు కూడా -” ఇంక మాట్లాడలేక ఆపేసాడు రామం.

“అంతేగా మరి-” అంది సీత. అలా అంటున్న సీత గొంతు వణికింది.

“ఉంచమంటే-” అన్నాడు రామం.

“ఎవరిని?”

“అల్లడినే - అమ్మాయిని, మనవరాలినీ మన దగ్గర ఇంకొన్నాళ్ళు ఉంచమని అడిగితే?”

“ఎందుకుంచుతాడు?”

“పోనీ - మనవరాలిని ఉంచెయ్య మంటే-” అన్నాడు రామం ఉత్సాహంగా.

“ఏంటా వెర్రి? వాళ్ళ పిల్లని మన దగ్గరెందుకుంచుతారు?”

“అదేం మాట సీతా? వాళ్ళ పిల్లెంటి? ఆ పిల్లని పేరుకి కన్నది మన అమ్మాయే ఐనా - కనిపించిందీ, ఈ ఆరు నెల్లా పెంచిందీ నువ్వే కదా?”

“అవునా?”

“కాదా? అమ్మాయికి సిజేరియన్ అవడంతో తన తిన్న తను లేవలేకపోతోంటే - అమ్మాయికీ, మనవరాలికి ఒకే చేత్తో అన్నీ చేసింది నువ్వు కాదా? నీకేం ఓపిక ఎక్కువగా ఉందా? ఇందుకోసమే నువ్వు ఉద్యోగం కూడా మానేసావు. అలాంట పుడు మనవరాలు నీ పిల్ల కాకుండా ఎలా?”

తన దగ్గర రామం అలా ఆవేశంగా మాట్లాడడం సీతకి కొత్త.

“ఎందుకంత ఆవేశం? ఎవరి మీద కోపం? మన అమ్మాయి మీదేనా?” అంది.

“డెలివరీకని ఇక్కడికి పంపించేసాడు - చూసుకున్నదంతా మనమే కదా - పిల్ల పుట్టిందని తెలియచెయ్యగానే రెక్కలు కట్టుకుని వచ్చేసాడు - తన భార్యకీ - తన పిల్లకీ - ఇలా చెయ్యాలి - అలా చెయ్యాలి అని ఆర్డర్లివ్వడానికి - తనేం సాయం చేసాడు? ఇంతా చేసి పిల్లని తనతోపాటు తీసికెళ్ళిపోతున్నాడు-”

“మీరు మనవరాలిని వదిలి ఉండాలన్న ఆవేదనలో అర్థం లేకుండా మాట్లాడుతు

న్నారు. మన పిల్ల మనకి సాయం చెయ్యాలనే అనుకుంటుంది కానీ మన చేత చేయించుకోవాలనుకోదు. మన అల్లుడూ అలాంటి వాడు కాడు. చేతనైన సాయం చేస్తాడే కానీ మనల్ని కష్టపెట్టాలని అనుకోదు. ఐనా మనం ఎవరికి చేసాం? మన పిల్లకీ, మన మనవరాలికే కదా?”

“ఆ చిన్నపిల్లని చూడకుండా నేనుండలే ననిపిస్తోంది సీతా” అని బాధగా అంటున్న రామాన్ని చూస్తోంటే సీతకి జాలి కలిగింది.

ఆఫీసులో ఎన్నిప్రమోషన్లు వచ్చాయి? ఎంత మంచి పేరొచ్చింది? అక్కడ చక్కగా పనులు చేసేనుకోగలిగినవాడు - పిల్లల దగ్గరికి వచ్చేటప్పటికి ఎలా అయిపోతాడు. ఇప్పుడు మనవరాలి దగ్గర ఐతే మరీ బేల అయిపోతున్నాడు.

“దాని బుల్లి బుల్లి చేతులూ, కాళ్ళూ - దాని బూరి బుగ్గలూ, బోసి నోరూ - ఆ కూతలూ - నవ్వులూ - కేరింతలూ-”

“నాకు లేదూ ఆ బాధ?”

“లేదన్నానా? అందుకే మన దగ్గర ఉంచమని అడుగుదామని అంటున్నాను.”

“మిమ్మల్ని ఎవరైనా అడిగి ఉంటే మీరు ఏం చేసి ఉండేవారు?”

ఆ ప్రశ్న రామం ఊహించనిది. అది ఎక్కడో బలంగా తగిలింది.

“మావయ్య - అడగలేదు కదా” అన్నాడు ఏదో ఆలోచిస్తూ.

“నేనడిగింది - అడిగి ఉంటే మీరు ఏం చేసుండేవారు అని?”

“తెలియదు.”

“తెలుసు. వద్దని ఉండేవారు. నాకు బాగా గుర్తుంది. మా అక్క డెలివరీ మా ఇంట్లోనే అయింది. ఆ పిల్లని మేం మా పిల్లగానే అనుకున్నాం. మా బావ వచ్చి పిల్లని దగ్గరకి తీసుకుంటే - మా పిల్లని తను లాగేసుకున్నాడని బాధపడ్డాను నేను. మమ్మల్ని సంప్రదించకుండా తనే పేరు పెడితే తల్లిడిల్లిపోయాను. పిల్లకి మూడు నెల్లు రాకుండా తీసికెళ్ళిపోతోంటే మా నాన్న ఇలానే బాధపడ్డాడు. నాకైతే కోపం కూడా వచ్చింది. తర్వాతేమయ్యింది. మనమూ అదే చేసాం. అప్పుడు మనకి ఏమీ అనిపించలేదు. ఇప్పుడు ఇలా అవుతోంటే మనకి బాధ తెలుస్తోంది. అవునా?”

సీత ‘అవునా’ అని అనడంలో అంతకు ముందులా వ్యంగ్యం వినిపించలేదు - బాధే కానీ. సీత కళ్ళలో నవ్వు కనిపించలేదు - కన్నీటి చారే కానీ.

సీత మనోభావాల్ని అర్థం చేసుకున్నట్లు సీత జడ కదలకుండా ఒడ్డికగా సీత ఒడిలో ఉండిపోయింది.

ఆ ఒడిలోకే తల దూర్చాడు రామం.

✽